

Je v České republice prostor pro lidi jiných kultur a náboženství?

No, to je tedy skutečně blbá otázka, tedy alespoň pokud je ten prostor míněn doslova, jako životní prostor. Nebylo by těžké porovnat Českou republiku s některými zeměmi Asie nebo Beneluxu. Každopádně, se životním prostorem bychom to asi nějak zvládli. Ale co když se jedná o otázku řečnickou? Pak je to ještě hloupější! Na ty se totiž neodpovídá...

A přece to dělám. Proč? Proč bych měl odpovídat na hloupé otázky? Mně jsou přece uprchlíci i všichni ostatní spadající pod „jiné kultury a náboženství“ úplně volní, žádné neznám - co je mi po nich. Tak proč se tím zabývat? Inu, protože *si to doba žádá*, všichni to dělají a považují za důležité. Tady se s *těmi všemi* rozcházím, neřeším tuhle otázku, protože je důležitá odpověď na ni nebo už jen to, že si tu otázku pokládáme, zabýváme se jí, staráme se o prostor, ve kterém žijeme, budujeme občanskou společnost atd.

Čím tato otázka zaujala mě, však rozeberu až později.

Vrátím-li se tedy zpět k naší otázce a pro chvíli zapomenu, že mě štve, považuji ji za bezpředmětnou, či dokonce kontraproduktivní, pak můžu na ni odpovědět velmi krátce a věcně: Nevím. Nevím, co je Česká republika, nevím ani co je Praha a to v ní žiju, ani kdo je můj nejlepší přítel, natož můj bratr. Tak to asi těžko budu vědět, jestli je v *tomhle* prostor pro *ještě něco jiného*, že?

Můžeme ČR chápat jako geografický celek, nu pak se sem, jak už jsem říkal, vejde ještě velká spousta lidí. To je ale hledisko, kterým se zabývat nebudeme... Pak je tu ještě možnost, definovat naši malou zemičku jako její obyvatele, zní to divně, ale asi je to realitě blíže než předchozí možnost.

Počítejme tedy s Českou republikou jako s jejími lidmi, pak si ovšem musím přiznat jednu věc, že totiž o nich, o jejich obyvatelích skutečně nic nevím, ani ťuk, abych byl přesný. To je ovšem zapeklitý problém... Naštěstí jsem se vřdycky zabýval, a mám to v plánu dělat i dál, především sám sebou, vím tedy něco alespoň o jednom človíčku. Což mě dostává k otázce:

Je ve mně prostor pro lidi jiných kultur a náboženství, ba co víc, jsem schopný akceptovat jakoukoli odchylku?

V této a jedině v této formě se má smysl ptát na naši otázku ze stejných důvodů, jaké jsem uvedl výše. Tedy protože považujeme za důležitou odpověď na ni, protože je důležité si tu otázku pokládat, protože se zabýváme prostorem, ve kterém žijeme (myšleno doslova - naším prostorem, ohraničeným naším tělem) a protože budujeme občanskou společnost a budujeme ji *občan po občanovi*.

Pokud si po pravdě odpovím na nově formulovanou otázku, zjistím, že jako občan v mnohém selhávám. Protože ve mně mnoho prostoru pro jiné věci není, **jsem totiž jenom zakřiklej lůzr, co kopíruje i tu originalitu a do sebe zahleděnej narcis, co nesnese odpor (to podle situace), střídavě nudnej a prudérní, bez koulí nebo v útoku, při každé domnělé známce nesouhlasu. Útok i obrana co značí jediné, nedostatek sebevědomí a z toho vycházející strach, že nebudu přijat a akceptován, proto jsem xenofob, protože nejsem smířen se sebou samým a protože ve snaze ochránit své *cosi napodobující já*, odmítám cokoli, co s ním nesouhlasí.** Takto ve mně spolupracuje narcis s lůzrem, takto mě oddalují mé skutečné osobě i ostatním lidem. Ale to nevádí.

Vím to, změním to nebo aspoň můžu.

Když se to vezme kolem a kolem asi jedině co jsem zjistil o ostatních lidech je, že na tom nejsou o nic lépe. Vždyť co děláme, sedíme si – u piva nebo bez – hezky pospolu, mažeme si med

Václav Pecka
25.04.1998
Gymnázium Jana Keplera

kolem huby a předháníme se v tom, kdo více a lépe souhlasí. Čím více rozmlouváme o hlubokých otázkách bez jediné správné odpovědi, tím více máme sklon k onomu vzájemnému pochlebování. Vlastně spolu nemusíme ani souhlasit, dokonce to maskujeme hádkami, ale navzájem si oceňujeme svůj rozhled a vědomosti v otázkách *blbosti*. Proč? Skutečně, proč bychom to dělali... Je přeci tak nesmyslné rozmlouvat a hádat se nad otázkami, jež se nás týkají tak málo a přitom se snaží vypadat, že se nás týkají tak moc. Myslím, že je kdesi v nás uložený smečkový instinkt, a sice, že je bezpečnější jít blbě se skupinou, než dobře sám.

Důkazem budiž výrok jednoho muže respektive doslova „Bůhví koho“: „*Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.*“ (Matouš 7: 13, 14) On nám totiž rozuměl, myslím nám lidem. Je možné si také povšimnout, že zatímco všichni v jeho okolí řešili římskou okupaci a chystali rebelii, jeho trápilo, že mu neplodí fikovník, jako něco neskonale *bližšího* a bolestnějšího v daný okamžik.

Víte, já pivo piju rád, ale jakmile mi někdo začne vykládat, *co by se mělo dělat* pro uprchlíky, jímá mě vztek. „Copak ses právě nepohádal s mámou, že řešíš píčoviny tisíce kilometrů daleko?“

Je v České republice prostor pro lidi jiných kultur a náboženství?

Na začátku jsem o této otázce řekl, že je blbá. Bylo by však přesnější říci, že je nesmyslná – beze smyslu. Ono na ní ani na odpovědi totiž v první řadě vůbec nesejde. *Všeobecně* je zbytečné se ptát podobně obecnými otázkami a hledat na ně obecné odpovědi. Vždyť vlastně vůbec nesouvisí, jak časově tak prostorově se situací, ke které se snaží odkazovat, jakkoli nám to sugeruje přítomný čas a odkaz na území, ve kterém žijeme.

Přítomný čas zásadně neseďí, protože pro většinu obyvatel naší země je to otázka budoucnosti, tedy setkání se s nějakým takovým člověkem na té úrovni, kdy by se dalo mluvit o sdíleném prostoru. Odkaz na prostor ČR je také problematický, vždyť uvažovat o státu, jako o jeho území, je u této otázky absurdní. A při definici státu jako jeho obyvatel pozbývá otázka obecnosti, jen těžko bychom si přece představovali, že jsme všichni stejně připraveni a ochotni přijmout cizí kultury a náboženství do našeho prostoru a tím do našeho života.

Popravdě jediné, oč se jedná, je to, že až a jestli s vámi bude ve stejném domě bydlet imigrant, nebude záležet na tom, jestli v České republice je nebo není ten pofiderní *prostor*. Na čem bude záležet budete vy a „váš“ imigrant respektive „váš“ člověk jiné kultury a náboženství a na tom, jestli v sobě máte navzájem pro toho druhého místo.